

13.5x27.94	1	58	עמוד	מגזין - גלובס	01/06/2017	58746451-0
תיאטרון בית ליסין - 91715						

צילום: כפיר בולטין

הראשונה בבידור

ל"ההצגה חייבת להיגמר" בבית ליסין יש מטרה אחת: להצחיק אתכם עם הרבה הומור פיזי - וזה עובד

אתכם - ולרוב היא מצליחה. הומור פיזי, אולד־פאשן מוֹיאנר העוגה בפרצוף וההחלקה על בנה (חוץ מהקטעים עם העוגה והבנה - זה אין).

נשמע פשוט? אז זהו, שלא. מדובר במלאכת מחשבת שתלויה בעבודת צוות מושלמת. פספוס הכי קטן בתזמון, לרבות בתפאורה של אלכסנדר ליסיאנסקי, וההצחקה הופכת למבוכה - וכך, פעם אחר פעם בקצב של 60 פאנצ'ים בדקה (כולל אינספור שחזורים על עצמם בלופ).

ההפקה הופקדה בידיו של אוּדי בן משה שביים, לפי התרגום שהוא רקח יחד עם גור קורן ומורן רוזן למחזה של הנרי לואיס, ג'ונתן סאייר והנרי שילדס - והם ראויים למחמאות. הן על כך שהנוסחה עובדת גם בעברית, והן על הוויצ'ים הקטנים בניחוח הארץ, שהכניסו פה ושם, בקטנה (נישוק המזווה, למשל, בשיאה של פענוח פרשיית רצח פיקטיבית - הברקה). שלא כמו ב"עובד בשביל שניים", ברמת הליהוק הלכו הפעם בבית ליסין בדיוק על ההיפך - בלי שמות מושכי קהל "מהטלוויזיה", אבל עם שחקני תיאטרון מעולים שיידעו לתפקד בכאוס ולהפעיל את קומדיית הטעויות המופרעת הזאת. מאופיר וייל בעוד תפקיד ייחודי לו כמשרת הדיסלקט, יובל ינאי שבא אחרי שנים של תפקידים מצוינים בגשר, לירון ברנס שמתבקש להחזיק פאסון בתוך הכאוס, שירן הוברמן ונעמה אמית הציפורלית (נמצאה יורשת לאורלי זילברשץ), עופרי ביטרמן ויניב סוויסה היעילים, ועד לאורי לייזרוביץ שמצחיק מאוד. ובקיצור, אכן שלאנר בידורי יעיל ומוצלח לאורך עמו את לילות הקיץ.

ל"ההצגה חייבת להיגמר" בבית ליסין

לפני ארבע שנים העלו בבית ליסין את "עובד בשביל שניים", לפי גרסה בריטית ל"משרתם של שני אדונים" של גולדוני, תחת השם One Man Two Guvnors. הכותרות הבטיחו את הקומדיה של השנה, שלאגר שהגיע אלינו היישר מהווסט־אנד, וכל שצריך לעשות הוא "קופי־פייסט", וגם ההצלחה תועתק בהצלחה. היה להפקה טור עולמי, גרסה בברודוויי, ואם עדיין לא השתכנעתם שאתם הולכים לבכות מצחוק, לתפקיד הראשי לוחק לא אחר מאשר אלי יצפאן. התוצאה הייתה איומה. הצגה מביכה ברמות שכואב לשחזר.

והנה, שוב בית ליסין מביא הצגת נוסחה מלונדון, את "ההצגה חייבת להיגמר", גרסתנו בציון ל-The Play that goes Wrong, שעלתה ב־2012 בפרינג' של לונדון ועברה במהרה לווסט־אנד, שם היא רצה כיום בהצלחה עם חוזה עד 2018 - וגם לה יש טור עולמי והפקה טרייה בברודוויי, ופרס הקומדיה של השנה ל־2015 בווסט־אנד. וזה שוב נשמע מאוד מביטח, עם כל הבאזז־וורד הנכונים, אבל רוצה או לא, הגוף מתחיל לעקצץ את זיכרון השריר הדואב מאותו ערב טראומטי בפרישמן פינת דיזנגוף (לפני שזחל השיפון). פוסט טראומה שמקורה בקומדיה - תודו שעל זה עוד שמעתם.

אלא שכאן גם מגיע הטוויסט בעלילה - החוויה המתקנת, עם קומדיה שמבטיחה, והפעם גם מקיימת. שום יומרה אין ב"ההצגה חייבת להיגמר" פרט לאחת: להצחיק אתכם. לא צחוק מתוחכם, לא מתחכם, לא סאטירה ולא סאב־טקסט שמשמעם לשני פנים וארבעה כיווני אוויר. פשוט להצחיק

תיאטרון רון שוורץ